

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 482/2021
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миле Јанковић, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 147/21 од 22.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 147/21 од 22.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 72/19 од 04.11.2020. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљена у року проверавања од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљеној АА, на основу члана 87. КЗ, изречена је мера безбедности одузимање предмета, ближе наведених у изреци те пресуде, за које је одређено да ће се доставити Дирекцији за управљање одузетом имовином Министарства правде Републике Србије, која ће их продати по правилима грађанског-извршног поступка и постигнуту купопродајну цену уплатити у корист буџета Републике Србије.

Наведеном пресудом обавезана је окривљена АА да на основу члана 262. став 1. у вези члана 264. став 1. ЗКП, суду плати паушал у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Решењем Вишег суда у Новом Саду К По4 72/19 од 18.11.2020. године исправљена је пресуда К По4 72/19 од 04.11.2020. године на тај начин што су на првој

страни, одмах иза заглавља додате речи „У ИМЕ НАРОДА“, док је у преосталом делу пресуда остала на правној снази.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 147/21 од 22.02.2021. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене АА и њеног браниоца, па је пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 72/19 од 04.11.2020. године, која је исправљена решењем К По4 72/19 од 18.11.2020. године, потврђена.

Против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 147/21 од 22.02.2021. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Мила Јанковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд у целости или делимично укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење другостепеном суду, или да исту преиначи у целини или делимично, тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљене АА.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован.

Бранилац окривљене АА у захтеву наводи, да се првостепена и другостепена пресуда у овом кривичном поступку заснивају на пресуди СПК По4 34/18 од 31.01.2018. године којом је правноснажно осуђен окривљени ББ за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, на ком доказу се пресуда не може заснивати, па су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаним пред Вишим судом у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције у предмету К По4 72/19 од 04.11.2020. године, у наставку доказног поступка, донето решење и извршен увид у између осталог пресуду којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела за окривљеног ББ СПК По4 34/18 од 31.01.2018. године, којим је овај окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ.

Пресуда којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела за окривљеног ББ је изведена као доказ у току првостепеног поступка и био је предмет оцене од стране првостепеног суда, али само у погледу формалних услова везаних за наведену пресуду, односно да ли је иста сачињена од стране за то надлежних органа, у чију веродостојност није било сумње. Из наведене пресуде је од стране нижестепених

судова утврђено да је окривљени ББ закључио споразум о признању кривичних дела, да је оглашен кривим и осуђен на казну затвора.

На основу наведене пресуде, која је означена као незаконит доказ од стране браниоца окривљене АА у поднетом захтеву, нису утврђиване чињенице везане за постојање, односно непостојање кривичног дела које је окривљеној АА стављено на терет, због чега наведена пресуда у том смислу не представља незаконит доказ, а како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца ове окривљене указује.

Бранилац окривљене АА у захтеву наводи, да се првостепена и другостепена пресуда у овом кривичном поступку заснивају на записнику о главном претресу К По4 75/18 од 15.10.2018. године, на којем је саслушан у другом кривичном предмету окривљени ВВ, као и на пресуди СПК По4 75/18 од 15.10.2018. године којом је окривљени ВВ правноснажно осуђен за кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ, на којим доказима се пресуда не може заснивати, због чега су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, бранилац окривљене истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да је према окривљеном ВВ донета пресуда у редовном кривичном поступку и да су наведени докази изведени у свему у складу са одредбом члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП (страна 3 став 6 и 7 и страна 4 став 1, 2, 3 и 4 другостепене пресуде) које Врховни касациони у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене АА, као разлог за подношење захтева наводи да критичном приликом окривљена није имала претходни договор са окривљеним ВВ, а да свест, воља, мотив и намера окривљене нису били да изврши кривично дело, због чега је против ње требало водити прекршајни поступак, и да нема доказа да је извршила кривично дело, на који начин по налажењу Врховног касационог суда бранилац у захтеву полемише са чињеничним утврђењем суда, што не може бити разлог за подношење овог ванредног правног лека, од стране окривљеног и његовог браниоца, због чега се овај суд у изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА, није упуштао.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић